

kop tegen mijn kop en meteen in de gauwigheid me even bewerkend met z'n lieve nageltjes en dat, terwijl ik geheel voorover stond en het uiltje in zijn donsveertjes blies en lachte om dat idiote gezicht van h'm. Dat werd natuurlijk opgevat als een aanslag op het leven van zijn kind en vond hij of zij, dat er onmiddellijk gehandeld moest worden daar ie vermoedde, dat ik ontzettende trek in zijn of haar uilenkind had en daarom zoo grijsnachte.

Nu dàt wil ik wel zeggen dat ik respect voor ze heb gekregen!

't Was een ellendige geschiedenis, iedereen keek me scheef aan en de boeren lachten me gewoon uit, toen ik ze die uilengeschiedenis vertelde en hoorde ik ze al zeggen: 't Zol me toch nie kenne schelen as ik ins wist miè wat voor een uul de Jonker te doen gehad hèt. Dat mot dan èvel un fameuze uul gewist zien. Ach, minsch dà begriep de de toch wel, dà wil ie nie wéten. Ha! ha! ha! —

Toen ik een paar dagen later in de buurt van het uilennest een foto maakte, kwam opeens de oude uil aanvliegen en ging een paar pas van me af, heel laag op een dood stompje van een fijnsparretje zitten met den rug naar me toe. Daar ie me zoo opvallend negeerde en met den rug naar me toe bleef zitten, zoo vlak bij, werd ik kwaad. Dàt moest er nog bij komen en riep: „leelijke ouwe boschuil!” De rug bleef, maar z'n kop draaide naar me toe, hij knipoogde en 'k zou haast zeggen — lachte — en vloog laag over den grond, tusschen de sparrenstammen weg. Dat was het ergste.

U vertelde me, dat U eens zag dat een roodstaartje een eekhoorn wegjoeg.

Verleden week zag ik toevallig, dat een ringmusch een eekhoorn op de vlucht sloeg. De eekhoorn klom in een acacia dicht bij het nestkastje van den ringmusch, die werd opeens gewoon dol en botste driemaal tegen zijn nek aan. 't Hielp niet of de eekhoorn al als een spiraal om de boom heen rende of aan den achterkant bleef zitten. Telkens botste ie opnieuw tegen hem aan en de eekhoorn gaf telkens een gil van schrik en rende op 't laatst hals over kop langs den stam naar beneden op den grond en vandaar, staart recht omhoog, zoover weg tot er niets meer van h'm te zien was.

Wat zegt U wel over ingesloten krantenuitknipsel uit de Maas- en Niersbode. Dat kàn toch geen buizerd zijn geweest? Misschien was het wel een haviknest.

Hè, hè! Nu heb ik u voorloopig genoeg over de vogeltjes verteld en 'k heb nog zoo'n hoop werk voor me liggen. Vogels zijn eigenlijk veel interessanter, maar men kan niet altijd alles doen, wat prettiger lijkt en ik moet weer aan 't werk.

O. A. E. VAN VERSCHUER.

Boekbespreking. — De firma Wolters zond ons een exemplaar van M. J. Koenen's Verklarend Woordenboek der Nederlandsche Taal, tevens vreemde-woorden-tolk, vijftiende vermeerderde druk, uitgegeven door Dr. J. Endepols. Aanvankelijk meenden we dit geschenk te moeten beschouwen als een zachte kritiek op de spellingszuiverheid van ons tijdschrift. In het „Woord vooraf” echter vonden wij de mededeeling, dat in deze nieuwe uitgave de biologische termen met bijzondere zorg zijn behandeld. Toen zijn wij gauw gaan naslaan en een aantal steekproeven schonken ons de overtuiging dat collega G. H. Waage dit werkje over het algemeen zeer goed heeft uitgevoerd. Natuurlijk kan in een beknopt woordenboek van eventjes over de duizend pagina's niet alles te berde worden gebracht, maar de heer Waage heeft een goede keus gedaan en een werkelijk verbazende uitvoerigheid weten te bereiken. Dit bleek in 't bijzonder toen wij dit Woordenboek gingen vergelijken met een Engelsch van ongeveer hetzelfde kaliber: The Concise Oxford Dictionary. Het deed mij echter leed dat het woord „Natuurmonument” ontbrak. Ook voor chromosomen en kernlissen zou ik een goed woordje willen doen en voor nog een paar andere; daar maak ik wel een lijstje van en stuur dat aan Waage, want zoo'n uitmuntend Woordenboek beleeft natuurlijk binnen zeer korten tijd een nieuwen druk. * T.

Vroege Tjiftjaf. — Gisteren 2 Maart zong voor het eerst in onzen tuin de tjiftjaf. Dat is voor deze streken volgens mijn waarnemingen van de laatste vijftien jaren een buitengewoon vroege datum: ongeveer veertien dagen vroeger dan anders. De vorige week was het abnormaal warm. 't Zou aardig zijn, om te onderzoeken, of de tjiftjaf ook elders zoo vroeg is gehoord.

De Punt, 3 Maart 1926.

FERD. LIEFTINCK.